

(Deng Ring, 2001, חרטום, סודן)

יש לי חמישה אחים, אנחנו רק בניים, אין בנות. נולדתי בחרטום בסודן. הייתי שם שנתיים וחצי ואז הלכתי למצרים. אני הבן דוד של אלול. ב-2004 הלכנו למצרים, וב-2007 הלכנו לישראל. הלכנו ברגליים שלנו וזה היה ממש קשה. אפילו אח שלי הקטן היה חייב ללכת ברגל כי אמא שלי החזיקה דברים כבדים וככה גם אבא שלי ואח שלי. האוכל נגמר בדרך. היינו ישנים במקומות שהם כמו מוצבים של חיילים. היום הראשון שלי בישראל - היינו במחנה צבאי ישראלי אני חושב. משהו כמו חודש. הרגשתי שהחיילים ממש רוצים לעזור לנו, בלעדיהם אני חושב שהיינו מתים. בדרך לישראל הרבה אנשים מתו, אלו שלא יכלו לראות טוב או לשמוע טוב. חשבתי שישראל תהיה משהו מאוד יפה וגדול, כמו אמריקה. לא היה לי איכפת ללכת ברגל בגלל זה.

ואז כמה משפחות מאמריקה לקחו אותנו ואמרו לנו שהם רוצים לעזור לנו. הם לקחו אותנו ליד טבריה. ראיתי את הכנרת. אחר כך גם שחיתי שם כי הבית ספר שלי היה קרוב. הייתי שם משהו כמו שלוש שנים. ואז הלכתי לערד והייתי שם שנתיים. אהבתי את טבריה מאוד, האנשים שהיו מוכיחים אורחים ונעימים. הם היו עוזרים לנו הם היו נחמדים. היינו הסודנים היחידים באזור. כשאמא שלי ילדה את האח הקטן שלי, השכנים הביאו כל כך הרבה דברים בשבילנו ובשביל התינוק. באו לברך אותנו להגיד תודה. הביאו קופסא שלמה של בגדים לילדים. זה היה עוד לפני שהיא ילדה אפילו, ברגע שהם ראו שהיא בהריון המתנות התחילו להגיע.

הכי אהבתי בישראל שלא משנה לאן תלך ואיפה תהיה תוכל לשרוד. זה לא משנה כמה היה לי. העיקר שהיה לי. לא משנה איך לשרוד העיקר לשרוד. אני לא מרגיש ככה פה או בסודן. אני אפילו יודע פה מקומות שאסור לי ללכת אליהם, שזה לא כדאי לי. אני בישראל ידעתי שלכל מקום שלא אלך אהיה בטוח. אני הכי מתגעגע לחברים שלי ולבית הספר שלי. היו לי הרבה חברים. לאחד קראו ליאור, רועי מהכיתה שלי בערד בבית ספר אבישור. אנחנו לא בקשר יותר. הוא היה איתי עד כיתה ה' אבל כבר לא עליתי לכיתה ו'. זו הייתה המדיניות הישראלית, הם רצו שאנחנו נחזור לסודן. אם לא היינו נתונים למצבים קשים.

היום האחרון שלי בישראל - אני זוכר את רועי. הוא היה הילד היחיד מהכיתה שלי שבא להגיד לי שלום באוטובוס. הייתי עצוב שאני עוזב אותו. הייתי מאוד עצוב ביום הזה. הייתי רגיל לישראל, לא רציתי להתחיל מחדש במקום שהוא לא במצב טוב.

ואז הלכתי לדרום סודן. לא היה לנו בית, לא היה לנו אוכל. הביאו לנו קצת כסף אבל זה בקושי הספיק לקנות אדמה ונאבקנו בעניינים של אוכל. היינו שם שנתיים. ואז באתי לאוגנדה עם האחים שלי. באנו בגלל הפרוייקט של ביקם.

אני מחבב את אוגנדה, זה עדיף מדרום סודן. הפיתוח פה, המזג אוויר, המצב הפוליטי והיציבות. בדרום סודן יש כל כך הרבה מלחמות. הייתי בדרום סודן בזמן מלחמת האזרחים. כל הזמן בורחים עם המשפחה, רואים אנשים מתים. המשפחה שלי עוד שם, אבל הם בסדר.

אני אוהב את הבית ספר פה כי הם לימדו אותי לקרוא ולכתוב באנגלית. כשהגעתי לכאן דיברתי רק עברית. אפילו לא ערבית. חשבתי שאני אלמד שוב בעברית והבנתי שלא יהיה יותר ערבית. אבל זה טוב שלמדתי אנגלית, כי זו שפה בינלאומית. אני יכול לדבר ולכתוב בכל העולם עכשיו.

אבל יש הרבה מתח כאן בבית הספר. צריך לקום בארבע בבוקר ומתחילים לקרוא ספרים. אנחנו צריכים עד ארבע להיות בבית ספר ואז שוב ב-7. יש לנו זמן חופשי רק 3 שעות ביום. אם היה לי עוד זמן חופשי הייתי משחק עוג רוגבי וכדורסל. מבלה עוד זמן עם החברים שלי.

אני לא מרגיש פליט. באתי לפה למטרה. הארגון לא עוזר לפליטים, הוא עוזר לילדים ללמוד. לא ברחתי מהמדינה שלי עכשיו, באתי ללמוד. גם כשהגעתי לפה לא הרגשתי פליט.

בעוד עשר שנים אני אהיה טייס. אני אוהב את כל הדברים שצריך כדי להיות טייס - מתמטיקה, פיזיקה, גיאוגרפיה ואמנות. אני אוהב את כל זה. הרי צריך לצייר את המערכות של המטוס ולתכנן דברים. אני חושב שאהיה בדרום סודן, נראה לי שכרגע יש רק אחד. כשהייתי קטן והייתי בג'ובה חשבתי לעצמי, מה המטרה ששלחתם אותנו לסודן? למה? ממה שאני יודע, יש אנשים בישראל שהסכימו עם זה ויש אנשים שלא הסכימו עם זה. אני רוצה לשאול את אלה שהסכימו עם זה. מה הסיבה לשלוח אותנו חזרה? זה כי

היינו עקשנים? ניסינו לעשות מה שרציתם מאיתנו. אני יודע אנשים שניסו להרוג את עצמם לאחר החזרה מישראל כי לא ידעו מה לעשות עם עצמם.
אני לא יודע מה השם של הספונסר שלי. רציתי לדעת אבל ג'ייקוב לא ממש נותן לי תשובות.
על הלוח - ציירתי מטוס ושאלתי את עצמי כמה שאלות - ראינתי את עצמי. מה אתה רוצה להיות בעתיד? התשובה שלי היא טייס כי יש בזה את כל מה שאני אוהב וצריך.